

Mevrouw Simons

Door Roos Pelle

Ik leerde mevrouw Simons kennen in de kelder van het ziekenhuis, waar de afdeling radiologie gevestigd is. Een echte Haagse met het hart op de tong, een tikje ordinair, met lang, kapot geblondeerd haar. Dat ze vroeger slank was geweest, kon je nog zien aan haar benen, die als dunne stokjes onder haar enorme buik uitsta-

schillende werelden. Ik zou haar nooit gekend hebben als die twee werelden elkaar niet even geraakt hadden. In de gang, wachtend op het moment waarop we, ontdaan van kleren en waardigheid, bestraald zouden worden, waren we elkaars gelijken...dacht ik. "Hoeveel keer moet jij?", was het eerste wat ze me vroeg. "21 keer", was mijn antwoord. "21 keer maar? Ik 36, ik heb er al 15 gehad. Moet je che-

lijk twee Engelse Mastiffs kopen. Maar voor twee grote honden en drie volwassen mensen was het huis eigenlijk te klein. "Hoe groot was jouw tumor?", ging het gesprek verder. "1,7 centimeter", antwoordde ik. "Die van mij 2,5."

Naast haar uitkering - ze was volledig afgekeurd vanwege een slechte rug - maakte ze schoon bij mensen. Ze gaf me een knipoog. "Zwart", fluisterde ze. Maar nu ging dat natuurlijk niet. Ook Henk was afgekeurd. Hij was niet alleen slechtziend, maar miste ook nog een been, vanwege zijn suiker. Het was niet de eerste keer dat ze bestraald werd. In haar jeugd had ze een tumor in haar hoofd gehad. "Heb jij al eerder kanker gehad?", vroeg ze mij. "Nee", antwoordde ik. "Hoe lang moet jij je adem inhouden?" Ik aarzelde, zou ik er wat seconden bij sprokelen? "45 seconden", was mijn antwoord. "45? Ik 60. Ik heb een enorme longinhoud en de conditie van een paard." Ze keek uit naar de laatste bestralingsdag. Ze wilde haar leven weer oppakken. Uitslapen, gezellig koffiedrinken met Henk, de puppy's die ze over een paar weken konden ophalen. Ze verheugde zich er zo op. Heel af en toe liet ze haar emoties toe, en was ze bang. Stel dat... en hoe moest het dan met Henk?

"Amputatie of borstsparend?" vroeg mevrouw Simons. "Borstsparend", zei ik. "Ik ook." En ze liet haar ogen over mijn borsten glijden. "Maar nog steeds cup D", verklaarde ze. Shit, dacht ik. Onze laatste dag brak aan

en om dat te vieren zouden we koffie gaan drinken in het ziekenhuisrestaurant. De pot met drop als dank voor het personeel liet ik in mijn tas zitten. Die viel totaal in het niet bij de twee grote apeltaarten die mevrouw Simons zelf gebakken had. We namen als vriendinnen afscheid, mevrouw Simons en ik. Zo voelde het ook: een bijzondere vriendin tijdens een bijzondere tijd. "We mailen", riep ze. Op de dag dat ik met de chemo begon, viel haar zelfgemaakte kaart met ingenieus gevouwen theezakjes in de bus. "Veel sterkte tijdens de gemo", schreef ze.

Maanden later krijg ik totaal onverwachts een mailtje van Henk. Hij wil me laten weten dat zijn vrouw in het ziekenhuis ligt, of ik haar eens op wil zoeken. Ik ben verbaasd en ontroerd. Natuurlijk zoek ik haar op. Ze lijkt een hele oude prinses, zoals ze daar in bed ligt met haar lange blonde haar en een fluorescerende roze nachtjapon. Gretig maakt ze mijn meegebrachte pakje open. "Oooh kijk nou, Rituals." Ze heeft een hartaanval gehad, vertelt ze me. "Heb jij wel eens een hartaanval gehad?", vraagt ze. "Nee", antwoord ik. Het is kinderachtig, ik weet het, maar ik kan het niet laten. "Ik heb een heel sterk hart", zeg ik, "zo sterk als dat van een paard."

ken. Ze had altijd iets vrolijks aan: een knalroze trui op een broek met pantermotief of een trui met bloemen op een felgekleurde legging. Haar man was slechtziend en door felle kleuren te dragen kon hij haar beter zien, had ze me uitgelegd. Elke ochtend zaten we naast elkaar op plastic stoeltjes op onze beurt te wachten. Ze was regelmatig in voor een lolletje met het verplegend personeel. Een lichtpuntje in moeilijke tijden.

We kwamen uit twee ver-

mo?", vervolgde ze. "Ja", antwoordde ik. "Ik niet, ik heb geen uitzaaiingen." Ze keek er triomfantelijk bij. De toon was gezet. We waren niet gelijk, mevrouw Simons was beter.

Ze praatte veel en graag over haar leven. Ze was getrouwd met Henk en had een zoon die ook Henk heette. Henk junior woonde nog thuis, hoewel hij sinds kort een vriendin had. Ze hoopte dat hij snel zou gaan samenwonen. Mevrouw Simons en haar man wilden name-